

Poprvé na tiskovce

Po vydání prvního čísla Miniplátku zjišťujeme, že je o něj poměrně velký zájem. Bylo již rozdáno na 150 výtisků a je další poptávka. Zájem projevila i tisková mluvčí Města Vsetín. Náš časopis přišli fotografovat ze Vsetínských novin a MF Dnes a ze slovenské Markízy. Reportáž byla odvysílána na slovenské RTA. Protože naše vedení Domova plánuje aktivity různého druhu, bude o čem psát.

V pátek 7. května jsem přijala nečekané pozvání: účastnit se tiskové konference s paní Eliškou Balzerovou. Diakonie pořádala v ten den Dobročinnou aukci a patronem akce byla právě herečka, vsetínská rodačka E. Balzerová. Záštitu nad aukcí převzali náměstek hejtmána Zlínského kraje a paní starostka Vsetína.

V úvodním slově jsem za náš časopis přivítala paní Elišku Balzerovou. Po mém představení jsem ji vyzvala k vyznání vztahu k Valašsku a Vsetínu. Sdělila, že se tady stále cítí doma a slíbila, že na nás, seniory z Ohrady, nezapomene.

Ve večerním programu před dražením uměleckých děl proběhlo odměnění nejvýznamnějších dárců Diakonie za rok 2009 a zahrála nám skupina Františka Segrada Veselá bída.

Po přestávce s občerstvením následovala dobročinná aukce. Náš Domov vyrobil 2 ubrusy s potiskem: lístkový a jablíčkový. Obě práce seniorů byly velmi úspěšné a jednu z nich vydražila dokonce samotná umělkyně.

My, důchodci z Ohrady, jsme neustále aktivní, s optimismem jdeme vstříc dalším dnům.

*Marta Hrachovcová, šéfredaktorka,
obyvatelka Domova pro seniory Vsetín Ohrada, 92 let*

SENIORSTAR

Ve středu 16. června se uskuteční ve vsetínském Domě kultury mimořádná akce: krajská soutěž seniorů v sólovém zpěvu lidových písní. A právě na tento den chystáme vydání 2. čísla Miniplátku, rádi se o něj podělíme s milými soutěžícími i hosty akce. Záměrem Diakonie, která soutěž pořádá, je ukázat veřejnosti, že i život ve stáří je pestrý, plný dynamiky a nových příležitostí. Že s přibývajícím věkem lze krásně žít, rozdávat radost, bavit sebe a bavit jiné.

První, neveřejné kolo soutěže za doprovodu harmoniky, proběhne v dopoledních hodinách, finále s doprovodným programem pak od 15 hodin. Tři členové redakční rady se do soutěže přihlásili, kromě nich ještě jedna další obyvatelka Domova pro seniory. Už se všichni těšíme a jsme zvědaví na vítěze.

Přehled připravovaných akcí v Domově pro seniory červen - září 2010

Středa	16. 6.	15:00	Finále soutěže Seniorstar
Pátek	23. 7.	10:00	Olympiáda
Pátek	24. 9.	10:00	Loučení s létem

NASJONAL DAG I NORGE NORSKÝ NÁRODNÍ DEN

Od naší zahraniční dopisovatelky Aleny Michutové.

Vážení čtenáři velectěného Miniplátku! V Norsku jsem zatím necelé tři týdny, ale to Vám povím, že je skutečně o čem psát. Vlastně jsem až donedávna v té změti zážitků a vjemů nevěděla, čím začít své cestovatelské příspěvky do Miniplátku – zda popisem cesty, či spíše vyprávěním o typické norské architektuře, o jídle, zvířatech, rostlinstvu, horách, počasí, zvycích... A ono to vyplynulo samo. Na ty všechny výše uvedené věci ještě přijde řeč v dalších vydáních Miniplátku. Teď je však nasnadě začít tím nejaktuálnějším, co hýbe celým

Norskem – Nasjonal dag – Národní den.

Dne 17. 5. se v Norsku koná vůbec největší civilní svátek – oslava založení Norského království (jak jistě víte, Norsko je dosud královstvím, nikoliv republikou). Letos tento svátek připadl na pondělí a slavilo se přesně 105 let od založení Norska (nezávislé Norsko bylo vyhlášeno a uznáno okolními státy za suverénní roku 1905).

O oslavách se mluvilo mnoho dní předem a čím více se svátek blížil, tím více jsme

pozorovali na Norech zvláštní směs vzrušení a nervozity, asi jako když jsem coby malá holčička čekala o Vánocích na Ježíška. V neděli před svátkem voněly ze všech domácností koláče a cukroví pečené speciálně pro tento den (tzv. Kransekaker – viz obr.). Rodina, u které bydlíme, nás pozvala, abychom slavili tento svátek s nimi. Nevěděli jsme, jaké jsou zvyklosti, tak jsme alespoň upekli dva koláče, abychom k nim nešli s prázdnou.

V pondělí ráno vlály na všech stožárech u každého domu norské vlajky – modrý kříž lemovaný bílým okrajem na červeném podkladě. Vlajkami byla vyzdobena též okna, auta a samozřejmě také veřejná prostranství. Celé dopoledne seděli Norové z naší vesnice ve svých vyhřátých domovech a s pýchou sledovali přímé televizní přenosy oslav z různých míst v Norsku – nejvelkolepější byly samozřejmě v hlavním městě Oslo, na nichž byla přítomná celá královská rodina.

Ve dvanáct hodin vypukly oslavy i v našem Tylldalu. Začaly luterskou bohoslužbou v místním starobylém dřevěném kostelíku, kam přišla téměř celá vesnice (drtivá většina obyvatel Norska se hlásí k luterské protestantské tradici). Mladičká farářka sice popřála všem, ať se dnešní oslavy Národního dne vydaří, ale jinak se kázání nijak politických událostí netýkalo. S výjimkou závěrečné modlitby za zemi, svobodu a mír.

Po bohoslužbě se všichni začali před kostelem řadit do průvodu. Venku už čekal orchestr dechových nástrojů a mažoretky, které v čele průvodu pochodovaly do rytmu hudby. Všichni nadšeně mávali vlaječkami a usmívali se jeden na druhého. Nálada byla nenucená, uvolněná a opravdu radostná – tak nějak si představuji, že u nás vypadaly průvody za první republiky, průvody, do nichž nikdo nebyl nucen státní mocí, a které byly upřímným vyjádřením radosti z osvobození, samostatnosti a nezávislosti, vyjádřením národní identity a souznělosti. Je to něco, co se u nás vytratilo. Nemyslíte?

Průvod byl opravdu krásný, neboť téměř všichni byli oděni v krojích. Převažoval tylldalský kroj, ale občas byl někdo oblečen i do kroje z jiné části Norska. Ani my jsme nedělali ostudu a byli jsme oblečení ve valašském kroji, který jsme si dovezli z domu. Přemýšleli jsme nad tím, že toto je další z věcí, která u nás zanikla – nošení kroje o slavnostních příležitostech. Pokládám tedy další otázku, která snad nebude jen řečnická: co podle Vašeho mínění vedlo k tomu, že jsme zcela odložili naše národní kroje? Budu ráda, když se někdo pokusí tyto otázky zodpovědět třeba i prostřednictvím Miniplátku. A když bude takových hlasů více, tím lépe – alespoň budeme moci porovnat názory, doplnit mínění, diskutovat, přemýšlet...

Průvod mířil do místní základní školy, kde bylo nachystáno občerstvení pro celou vesnici. Nutno říci, že Norové vůbec nepijí alkohol (jen málo z nich) a že ani během tohoto obrovského svátku se nikdo nečastoval slivovicí či jiným alkoholickým nápojem (což je pro Valachy téměř nepochopitelné). Zato káva a coca-cola se pije ve velkém množství už od poměrně útlého věku.

Zatímco dospělí vychutnávali uvnitř školy místní speciality, pro děti byly venku

nachystány soutěže a hry. Tuto část oslav zakončila velká soutěž pro všechny – přetahování lana – západní část vesnice proti východní. Přetahovalo se asi 100 lidí, velkých i malých, mladých i starých, ostatní hlasitě povzbuzovali. Zvítězila západní část vesnice, ale jakoby to vlastně ani nebylo důležité. Hlavně, že byla zábava a že byli všichni spolu!

Z venkovního hřiště jsme se přesunuli do školní auly. Na úvod promluvil nějaký člen městské rady z nedalekého města, a pak následovalo jedno vystoupení dětí za druhým – básničky, zpívání, krátké divadelní scénky. Z rozzářených tváří rodičů jsme četli, že mají snad ještě větší radost než jejich ratolesti.

Společné oslavy skončily ve 4 hodiny odpoledne. Norové se pomalu rozcházelí do svých domovů na rodinné oslavy Národního dne. V „naší“ norské rodině to znamenalo jíst, pít a povídat si o historickém vývoji, který vedl k vyhlášení samostatného Norského království. Našli jsme plno analogií s dějinným vývojem Československa, resp. České republiky.

Navečer jeli někteří ještě do blízkého města Tynsetu, kde slavnosti pokračovaly v podobě přehlídky regionálních orchestrů dechových nástrojů. Přehlídku pozorovalo asi tisíc diváků (Tynset má sotva tři tisíce obyvatel). Jsme v Norsku již po sedmé, a tak nás nepřekvapilo, jak jsou obyvatelé pestří a barevní – přistěhovalci z nejrůznějších částí zeměkoule tvoří více než 10 % obyvatel Norska! A tak bylo mezi diváky vidět mnoho černochů, asiátů, indiánů a bůhví koho ještě... Zajímavé bylo, že přehlídku uváděla na pódiu roztomilá drobná Thajka. Tak jsme si říkali – a to je má další otázka na Vás – umíte si představit, že by oslavy vzniku

Československa uváděla na Vsetíně třeba Vietnamka? Umíme přijímat cizince? A chceme vůbec přijímat ty, kteří vypadají jinak než my?

Vezměte prosím tento článek nejen jako můj pozdrav Vám a popis jednoho velmi

významného dne v Norsku, ale také jako výzvu k přemýšlení a diskuzi. A v neposlední řadě jako podnět ke vzpomínkám – byla bych ráda, kdyby někdo sebral odvahu a napsal do Miniplátku, jak probíhaly oslavy založení Československa za první republiky a jaké byly později. Zkusme společně přemýšlet, co vedlo k tomu, že dnes vnímáme 28. říjen zejména jako den, kdy nemusíme jít do práce. Kam se poděla naše národní hrdost, kam se vytratilo národní cítění? Anebo je už doba národních států nenávratně pryč a je čas skočit do široké náruče vyšším politickým, ekonomickým a kulturním celkům, jako je například Evropská Unie? Odváží se někdo kromě pouhého popisu aktuální situace vyslovit též hodnotící soud – zda je to tak dobře, či nikoliv?

Všechny Vás moc zdravím ze studeného Norska. V mysli jsem stále s Vámi. Těším se, až si zase zazpíváme. Dnes jsem se přistihla, jak si broukám Kde domov můj...

*S pozdravem Alena
(do 30. 4. 2010 byla vedoucí
denního stacionáře Zahrada)*

Jak jsme vlastenčili

Co se všechno u seniorů nese mele. Nějak jsme zapochybovali, jestli jsme tu naši první republiku vlastně milovali. Ale milovali. Jednak v čele státu stála osobnost národem milovaná a světem vážená T.G. Masaryk.

Vzpomínám na školní léta. Pravidelně se slavil 7. březen a 28. říjen. U obecního úřadu byla vysazená lípa. Tam na náměstí se přednášely básně školních dětí a vedly řeči. Moc jsem si považovala otce, který se ze světové války vrátil jako francouzský legionář. Pravda je, že tenkrát průvodů moc nebylo a když byly, tak církevní. Tehdy byly i kroje. Ztrácí se pestrost, radost z původní hudby. Více se začalo vlastenčit, když začal hrozit Mnichov. Sliby vojáků, že republiku nedáme. Vzpomínám znovu na svého otce s jakou radostí se hlásil po prohlášení mobilizace. I to loučení bylo lehčí. Co jsme přežili za okupace zůstalo v mnoha rodinách jen vzpomínkou. I teď se nám dělají vrásky na čele, znovu stojíme na rozcestí a nevíme, jak to všechno dopadne. Naše sebevědomí víc roste, když vyhrájeme třeba ve sportu. Tu se naše hrdost, že jsme Češi, opět ukáže v celé své velikosti. Chceme být vidět. Náš národ má slavné dějiny. Vždycky jsme stáli na předních místech pokroku. Buďme hrdí, že jsme Češi a vštěpujme tento pocit i našim mladým. Naše vlast je krásná, naše řeč zpěvná, lid srdečný a dobrý. Snad nás má i Pán Bůh rád. Snad nás Štěstěna neopustí. Sláva Čechům i Moravanům.

Ludmila Foltýnová, členka redakční rady, obyvatelka Domova

Jak to vlastenčení vidím já

Narodila jsem se v roce 1984. Matně si vybavuji, jak jsem s rodiči a sestrami chodila po městě s lampiony. Co to ale bylo za svátek? To nevím. V té době to pro mě nebylo důležité, neboť svítící lampion mě zcela pohltil a teď se po tom nijak zvlášť nepídím.

Dnes už to vypadá jinak. Doba se změnila, zrychlila, a s ní i myšlení lidí. V běžném životě přemýšlíme daleko více jako jednotlivci, kteří se naučili, že jen vy sám jste jediný člověk na světě, na kterého se můžete stoprocentně spolehnout. Co pro vás dělají druzí? A co pro Vás dělá vaše země? Takhle se dnes přemýšlí.

Vlastenectví ve formě, jakou znali dřív, vymizelo. Otázkou ale je, zda-li recitování národních básní a zpěv písní je pravým projevem vlastenectví. Často přece děláme to, co nám druzí říkají, že máme udělat. Mě osobně jako projev vlastenectví přijde například to, jak všichni napjatě sledují třeba hokej a fandí našim reprezentantům ve světě. Pak se všichni plácají po ramenou a říkají si, že Češi jsou skvělí a jsou hrdí na to, že i oni jsou Čechy. Není snad toto pravým projevem vlastenectví?

Lenka Dvořáková, členka redakční rady, sociální pracovnice, 25 let

Čím žije personál? Změnou

Z rozhodnutí ředitele vsetínského střediska Diakonie ČCE bude provoz nové sociální služby Domova se zvláštním režimem a poetickým jménem Jabloňová zahájen již 1. července 2010.

Domov je určen pro osoby trpící poruchami paměti a orientace a pojme jich 20. Byl zbudován z bývalé zvláštní školy na Horním městě a původní budova se změnila k nepoznání. Vzniká nám tak ve Vsetíně moderní zařízení sociální péče, které snese srovnání s podobnými zařízeními v západoevropských a severských zemích, které jsou proslulé kvalitní péčí o potřebné.

Pro nás, v Domově pro seniory na Ohradě je důležité zejména to, že do Domova Jabloňová odejdou pracovat čtyři naši zaměstnanci. Paní Pavlína Lanžhotská se stává vedoucí nové služby, odchází také pečovatelky Michaela Hýblová a Jana Tomšíčková a Eva Pecinová, která zde byla jen brigádnicky. Dokončila potřebný kurz a bude v nové službě další pečovatelkou. Příprava na poskytování nové služby v nových podmínkách zaměstnává již nyní naši vedoucí přímé péče, velmi oblíbenou Pavlínu Lanžhotskou. Obě vedoucí pak silně zaměstnává výběr nových pracovníků, co nejkvalitnější doplnění obou týmů tak, aby od 1. července obě služby mohly kvalitně fungovat.

V rekonstruované budově budou mít stanoviště také pečovatelky poskytující péči seniorům v jejich domácnostech a v nových, luxusních prostorách Diakonie právem očekává rozvoj služeb denního stacionáře Zahrada, který zde pojme najednou 12 osob.

Co je zdravé, roste a tak se nedivme, že tyto změny přicházejí. Přijíme je, znamenají totiž hodně pro rozvoj vsetínského střediska Diakonie.

Karla Daňová, vedoucí Domova pro seniory Vsetín Ohrada

Představení redakční rady Miniplátku

Marta Hrachovcová - Studovala pedagogický ústav v Plzni. Po přestěhování na Vsetín učila převážně v městské části Trávníky. Své pedagogicko-psychologické zkušenosti tlumočila ve dvou vydaných knihách, a to: „Hledání cesty k srdci“ a „Jak učit vlastivědě“. Dnes žije v Domově pro seniory Vsetín Ohrada, kde se stala šéfredaktorkou časopisu Miniplátek. Je jí 92 let.

Ludmila Foltýnová - Narodila se jako druhé dítě Františka Palackého v Zubří. Její rod sice pochází z Hodslavic, ale s Františkem Palackým nemá nic společného, jen shoda jmen. Univerzity jí utekly v práci, živila se nejdříve jako dělnice a pak jako služka u dětí. Ale i na to vzdělání časem došlo. Pracovala i v kultuře a to jako správce vsetínských kin.

Zleva: J. Einšpiglová, K. Daňová, L. Dvořáková, L. Foltýnová, J. Pokorný, M. Hrachovcová

Ján Pokorný - Narodil se v r. 1938 ve slovenské obci Mačenov, v československé rodině. Otec Čech, matka Slovenka. Po ukončení základní školy, absolvoval stavební průmyslovku. Postupem času se vypracoval na stavbyvedoucího. Z manželství má dceru a syna. V Domově pro seniory, kde nyní žije, se kromě členství v redakční radě, často a rád účastní různých pěveckých aktivit.

Jaroslava Einšpiglová - Narodila se v roce 1932. Vystudovala reálné gymnázium a posléze pracovala jako úřednice ve vsetínské Zbrojovce. Mezi její záliby patřilo divadlo, film a literatura. Je matkou syna Pavla.

Lenka Dvořáková - Pochází ze Vsetína a narodila se v roce 1984. Po absolvování Masarykova gymnázia ve Vsetíně rok studovala angličtinu na jazykové škole Kostka a po roce nastoupila na UTB Zlín. Vystudovala obor Sociální pedagogika. V Domově pro seniory Vsetín Ohrada pracuje právě rok jako sociální pracovníce.

Karla Daňová - Narodila se v roce 1961 v Novém Jičíně. Zvláštním řízením původně technické vzdělání a práce v projekční firmě vystřídaly sociální služby, ve kterých pracuje od roku 1997. Vedoucí Domova pro seniory Vsetín Ohrada se stala 1. srpna 2008. Žije ve Vsetíně a má dva dospělé syny.

Stavění Máje

Vítalo nás krásné slunné ráno. Nastrojení důchodci i vozíčkáři scházeli dolů do zahrady, kde byl připravený vyzdobený strom „Máje“ i okolí.

Pak se dělo mnohé:

Byli jsme usazeni s pitím a začala vyhrávat harmonika paní Bílové s písněmi na přání. Na úvod nám předvedly krásné pásmo písní, tanečků a básniček děti z mateřské školky.

Následovala scénka o lidském klamání a povídka. Hudba vyhrávala dál. Pak byl s velkým jásotem postaven „Máj“. Mezitím byly na rožni opékané špekáčky, podávané se zeleninou, chlebem a pitím.

Na závěr jsme se loučili s vedoucí Zahrady, denního stacionáře pro seniory, která odchází na čas do ciziny. Od dobrovolnice Jiřinky byla obdarována perníčky a byly jí připomenuty krásy české země.

Slíbila nám, že bude z ciziny psát do Miniplátku příspěvky. Všichni se nadmíru spokojeni vraceli domů.

Marta Hrachovcová, šéfredaktorka, obyvatelka Domova pro seniory Vsetín Ohrada, 92 let

Slavné osobnosti: JUDr. Otakar Motejl

JUDr. Otakar Motejl byl český právník a politik a zastánce českých disidentů v době komunistického teroru. Neohroženě hájil jejich práva.

Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a poté pracoval jako advokát postupně v Banské Bystrici, v Kladně a v Praze. Měl široký právníkový rozhled, vážili si ho i jeho protivníci. Svě názory se nebál říci naplno. V letech 1966 až 1968 působil v Právnickém ústavu Ministerstva spravedlnosti, v letech 1968 až 1970 byl soudcem Nejvyššího soudu. V letech normalizace obhajoval disidenty a další oponenty režimu (např. Hanu Marvanovou nebo skupinu The Plastic People of the Universe). Byl jejich velkým přítelem a svými cennými radami jim byl nápomocen. V letech 1990 až 1992 byl předsedou Nejvyššího soudu ČSFR, v letech 1993 až 1998 předseda Nejvyššího soudu ČR. Po sametové revoluci zastával významné funkce ve správě nového státu. V roce 1998 byl jmenován ministrem spravedlnosti. 18. prosince 2000 byl zvolen vůbec prvním českým Veřejným ochráncem práv. Zemřel náhle po krátké nemoci 9. května 2010 po šestnácté hodině ve Fakultní nemocnici Brno.

Jaroslava Einšpiglová, členka redakční rady, obywatelka Domova, 77 let, doplněno z <http://zivotopis.osobnosti.cz/otakar-motejl.php>

Co nám život přináší

Mám vlastní pohled na základní otázky života. Je-li člověk užitečný a zaměstnaný, splňuje svůj úkol. Bez takového odevzdání začnou nesnesitelně smutné dny. Pak přijde nuda. Být na světě a nevážit si žít, je jako procházet knihovnou a nečíst. Život je dar. Někdy prožíváme chvíle radosti, jindy nás provází žal. I když se život blíží k závěru, využijme každého dne. Snažme se vidět poezii i ve všedních věcech. Kráčíme tam, kam nás vede osud. Šťastný je ten, kdo dokáže milovat druhé. Jsou ve mně vlastně dva lidé. Jeden pro mé nitro a jeden pro svět kolem mě. Snažím se neuzavírat sama v sobě a věnovat se jiným.

(Úvaha paní šéfredaktorky Marty Hrachovcové)

Den Diakonie

Těžko si představit nepříznivější počasí. Tu neděli 16. května přšelo, ba - lilo už kolikátý den. K dešti a chladnu se přidal silnější vítr. Strhával proudy deště, smáčel nohy i oděv a převracel deštníky. Přímo ukázkový nečas.

Přesto všechny neodradil a Horní kostel (ten bez věže) byl zaplněn. Chybějící pravidelné účastníky nahradili rodinní příslušníci, kolegové a přátelé nových pracovníků Diakonie, kterým se má dostat pověření a Božího požehnání k jejich náročným a záslužným pracím.

Kázání br. faráře B. Czudka bylo povzbudivé, nadějně i inspirativní a oslovilo snad většinu přítomných. Chci věřit, že verše z Bible, (ta patří k největším pokladům, které celé lidstvo dostalo), které byly vybrány individuálně pro každého z pracovníků (sluší se napsat - pracovníc - pracovník byl jen jeden), nezapadnou a budou povzbužením a posilou v nesnadných chvílích a v únavných všedních dnech.

Po společném, tradičně chutném obědě přišla, jak je teď v módě říkat, třešnička na dortu. Tou třešničkou byla přednáška pracovnice ústředí Diakonie sestry Evy Grolové. Poutavým a živým způsobem nás seznámila se situací obyvatel Etiopie, které přes velké přírodní bohatství a krásy jejich země trápí nesmírná, pro nás naprosto nepředstavitelná, chudoba. Dle statistik OSN je čtvrtou nejchudší zemí planety. Je to důsledek mnoha let bojů a komunistické vlády, jejímž obětím byl vybudován impozantní památník. Trvale je zde nedostatek potravy a vody. Pro nejchudší je vzdělání prakticky nedostupné. V posledních desetiletích k tomu přistoupila i metla moderní doby, nemoc AIDS, která je zde velmi rozšířena, nakaženo je až 26% lidí. Byli to křesťané tvořící asi 50 % populace, kteří našli odvahu, prolomili tabu, které kolem této nemoci ve společnosti panovalo. Rozvinuli osvětovou a sociální práci, jejíž výsledky oceňuje i současná vláda. Vysílají terénní pracovníky do rodin, kde se již nemoc zhoubně projevila, budují domovy pro velké množství sirotků, kterým už zemřeli oba rodiče a oni sami jsou již často také AIDS nakaženi. Stavějí školy, aby děti získaly alespoň základní vzdělání, vyučily se řemeslu a mohly tak spíše nalézt uplatnění a přispět k celkovému povznesení své nádherné země. Přestože počet protestantů v zemi prudce roste, prostředků se církvi nedostává a čerpá je především z charitativní pomoci ze zahraničí. Diakonie nyní promýšlí, jakým způsobem by mohla účinně pomoci. Bylo to obohacující odpoledne.

*Pro Miniplátek napsala paní Eva Žárská
členka Horního sboru českobratrské církve evangelické*

Kácení Máje

Tentokrát nás čekal deštivý den při Kácení máje. Uchýlili jsme se tedy do upravené jídelny, kde byl celý program provázený hrou na kytaru a harmoniku. Přítomni byli náš pan ředitel, naše vedení, senioři z denního stacionáře Zahrada a obyvatelé našeho Domova. Na úvod jsme pro dobrou náladu zpívali lidové písně s doprovodem.

Další částí programu bylo místní kolo pěvecké soutěže Seniorstar. Byli přihlášení čtyři soutěžící, kteří zpívali v doprovodu harmoniky. Bylo vyhlášeno jedno 1. místo, které získala paní Helena Kociánová, dvě 2. místa a jedno 3. místo. Všichni zúčastnění tak postupují do dalšího kola soutěže, které se bude konat 16. června 2010 v Domě kultury Vsetín.

Pak, za deště, došlo na samotné skácení máje. Byla pro nás také připravena soutěž v hodu šipkami. Symbolem radostného shledání bylo také secvičené vystoupení našeho pěveckého souboru Zpěvokol. Celá událost byla zakončena skvělým obědem a přítomní se vraceli spokojeně do svých pokojů.

*Marta Hrachovcová, šéfredaktorka Miniplátku,
obyvatelka Domova, 92 let*

Vzácná událost

Domov seniorů na Ohradě prožíval 21. 4. 2010 sváteční den. Náš spolubydlící pan Bohumil Souček se dožíval v plné pohodě neuvěřitelných 100 let.

Při oslavě nezůstal sám. Přišli mu poblahopřát vzácní hosté: starostka Vsetína, ředitel Diakonie-střediska Vsetín i ředitel Okresní správy sociálního zabezpečení. A samozřejmě také jeho rodina a další obyvatelé Domova.

Oslavy pak pokračovaly společným výletem na Soláň, kam si přál oslavenec zavést.

Život neměl jednoduchý. Ve dvou letech ztratil matku, vychovávala ho teta. Vyučil se malířem. Celý život hodně sportoval a založil ve Vsetíně horolezecký oddíl.

Protože žil zdravě, dožil se tak krásného věku. Díky tomu se s ním můžeme těšit dodnes.

Marta Hrachovcová, šéfredaktorka, obyvatelka Domova, 92 let

Trocha moudrosti

Šťěstí je jen v lásce, v myšlence a v dobrotě srdce. Všechno ostatní je bolest.

Vyčítáš mi, že ti vyčítám, že tě kritizují, že s tebou nesouhlasím. Až zjistíš, že jsem ti přestal vyčítat a že s tebou ve všem souhlasím ještě dřív, než ti vyložím oči, věz, že mi na tobě přestalo záležet. Jsem totiž zcela lhostejný k těm, kdo jsou mi lhostejní. S těmi, které mám rád, na nichž mi záleží a o něž mi jde, se peru a hádám, hledaje pro ně to nejlepší.

Jste dobří když kráčíte ke svému cíli pevnou smělou chůzí. Přesto nejste zlí, když tam jdete a váš krok je vratký. Ale vy, co jste silní a rychlí, dávejte pozor, abyste se neploužili před chorým v představě, že mu projevujete laskavost.

Autor: Chalíl Džibrán,
příspěvek paní Zetové

Chvilé poezie

Otvírání studánek

Jiřina Štandová

Zamrzlé studánky,
zakleté krasavice
kdože vás zaklel?
Krutý mráz?
Jaro je krásný princ,
přiletí na křídlech motýlích
a za ptačího zpěvu
sladce vás políbí.
V té chvíli nebude sněhu
všude jen slunce jas.
Studánky vstávejte,
nadešel váš čas !

Mé řece

Jiřina Štandová

Bečvo,
družko mých dětských her
řeko mého mládí
jak tě nemilovat
nehladit aspoň očima
tvé lesklé užovčičí tělo
ty krásko mezi řekami
lásko moje

To já nezpívám

Jaques Prévert

To nezpívám já,
ale květy, které jsem spatřil.
To se nesměju já,
ale víno, které jsem vypil.
To nepláču já,
ale láska, kterou jsem ztratil.

Poslední růže

Jiřina Štandová

Utrhl svou poslední růži
byla už trochu přešlá mrazem
bral ji pozorně
aby mu nepadla na zem
vždyť přesto byla krásná
trochu se mu třásl ruce
a dech se užil
snad vzrušením
snad stářím
nebo snad tušil
že jeho štěstí přestane
brzy a rázem
po kráse po lásce
po štěstí toužil
ta růže byla toho symbolem
ta bílá růže
už trochu přešlá mrazem.

básně Jiřiny Štandové - vsetínské rodačky
vybrala Marta Hrachovcová

Ve znamení múz

Alexandr Sergejevič Puškin

Když tě život příliš týrá,
nenaříkej na svůj kříž,
za štěstím jsi denně blíž,
vede tě naděje a víra.
Lidské srdce ztřítkem žije,
třebas dnešek trýzní nás.
Všechny smutky zhojí čas
a vzpomínka přikráslí je.

Narozeniny

- 9. 6. paní Jaroslava Einšpiglová
- 19. 7. pan Ján Pokorný
- 24. 7. paní Marta Bardasová
- 8. 8. paní Ludmila Dobíšková
- 17. 8. paní Hrachovcová Marta
- 18. 8. pan Stanislav Vašků
- 19. 8. paní Helena Kociánová

Opustili nás

Paní **Anežka Novosadová** zemřela 28. 3. 2010 ve vsetínské nemocnici. Vystudovala zdravotní školu a pracovala jako zdravotní sestra a pak jako hlavní sestra vsetínské nemocnice. Vdala se až po odchodu do důchodu a zůstala tedy bezdětná. Když již její zdravotní stav nedovolil, aby zůstala sama nastoupila v září 2009 do Domova pro seniory Vsetín Ohrada. Zde ji pravidelně navštěvovala paní Růženka, která se stala její blízkou přítelkyní.

Pan **Pavel Cedidla** zemřel nečekaně 27. 4. 2010 v Domově pro seniory Vsetín Ohrada. Svůj život před atakou vážné nemoci prožil v Liptále, kde byl oblíbeným a známým člověkem. Jeho zálibou byly domácí zabijačky, byl též členem sboru dobrovolných hasičů. Do Domova nastoupil v době, kdy jeho zdravotní stav a současně zdravotní stav jeho manželky nedovolovaly, aby zůstal doma. Byl pro nás tichým a trpělivým mužem, jehož náhlý odchod nás hluboce zasáhl.

Minifejeton akorát pro Miniplátek

Manželské hádky nemají logiku, ale patří k manželství. Stejně jako všichni zadaní, také já vím, že žít ve vztahu je velice zábavné, neboť nudu vždy vyplní manželská hádka. Po usmíření oba manželé zjistí, že příčinou byla úplná prkotina.

Modelová situace: manžel se vrací domů naštvaný, protože ho naštvál blbec v práci. Manželka stejně jako každý den nachystá večeři a položí po dvoutisícšesté stejnou otázku:

„Jak ses dnes měl?“

„Jak bych se měl? Blbě.“ následuje odpověď a další zbytečná otázka ženy:

„Ty jsi naštvaný?“

Muž nedokáže pochopit, že někdo může pochybovat o jeho naštvanosti, když přece jasně řekl, že se měl blbě a tak popuzeně odsekne:

„Ne, je mi skvěle, že mám zase rizoto.“

Ona opáčí, již také podrážděně:

„Co máš proti rizotu? Bifteky večeřet nemůžeš s tím, co nosíš domů!“

Přichází rána do stolu a už to jede. Je z toho hádka jak vyšitá, další den tichá domácnost. Po probdělé noci a několika hodinách dusna na obou pracovištích, některý z nich zvedne telefon a začne švitoření. Oba přiznávají chybu, nechali se unést. Po práci žena připraví bifteky, muž běží dříve domů než je obvyklé, aby připevnil garnýž. Oba se na sebe usmívají, laškují, častují s poklonami. Tento stav trvá aspoň týden. Pak přijde 2 664. den manželství, který začne nevinnou otázkou ženy:

„Mám nápad: půjdeme dnes na večeři.“

Manželova odpověď by se měla trestat na hrdle:

„Tys nic nenakoupila, že musíme do hospody?“

A jelikož manželské hádky nemají logiku, začíná vše znovu. A jestli neumřeli, hádají se tam šťastně dodnes.

S laskavým svolením převzato z knihy Radky Skácelové (vnučky redaktorky Foltýnové) Manželství a jiné pohromy, vybral a zkrátil pan Ján Pokorný, obyvatel Domova pro seniory

Zašmúraný regiment

Tak se jmenuje starodávné jídlo, které jsme měli dnes k obědu (malé bramborové nočky v povidlové, smetanové omáčce). Tak se mi vybavily vzpomínky na mládí. No, to mi bylo o něco míň, jak teď. Vždyť to bylo před svatbou, tak rok 1943 nebo 44. Abych to vzala od začátku:

Patřím ke generaci narozené po první světové válce, doživi se také druhé. Za války jsem pracovala v kantýně, u potravinových lístků (pro nepamětníky: tehdy se muselo za jídlo zaplatit a současně odevzdat příslušné množství potravinových lístků, takže fronta u pokladny a šmik šmik). Tak to jsem se do toho pěkně zamotala. Jednou takhle po desáté večer se přihítla druhá směna ze Zbrojovky a hladoví chlapi řvali na kuchaře Ludvu: „Co jsi nám navařil?“

Ode dveří se ozvalo: „Zašmúraný regiment!“

Chlapi zařvali: „Co s ním uděláme? Půjde do náhonu nebo do Bečvy?“

V ten moment Ludva zmizel v kuchyni a už by ho ven nedostal nikdo ani heverem. Příště, když zase neměl maso, udělal šulánky. No nebylo to lehké. Válku jsme přežili, i všechno zlé ostatní, a zas bude jaro a bude veseleji i u seniorů.

Co k tomu dodat? Je to jen malá vzpomínka na prožitá léta. Dnes se již nikdo nemusí bát, že bude po x letech psát neveselé a smutné vzpomínky. Možná se o to zaslouží i Pražská dohoda. Kéž by tomu tak bylo, aby se naši potomci nemuseli na nic ohlížet a prožili život v klidu a v míru.

Ze svých vzpomínek upravila ve fejeton paní Ludmila Foltýnová, obyvatelka Domova, členka redakční rady, 87 let

VTÍPKY

Maminka uspává svého syna. Syn říká:

„Mami, běž si zpívat do kuchyně, já chci spát!“

Daneček po novém roce říká kamarádovi:

„Měli jsme stejné Vánoce jako loni. Kapr byl načerno, máma na měkko a táta na mol!“

Dva kluci si povídají cestou z kostela.

„Co myslíš, jak je to s tím ďáblem, o kterém kněz dnes mluvil?“

„Víš jak to bylo s Ježíškem a Mikulášem... Určitě to zas bude tvůj táta.“

„Tak co, Ludvíku, jak dopadlo vysvědčení?“ chce vědět maminka.

„To je přece vedlejší, mami, hlavně, že jsme zdraví!“

Farář se ptá Pepička: „Modlíte se před jídlem?“

Pepiček: „No jen když máme jíst houby, co nasbíral táta.“

Dva chlapi jdou ráno kolem továrny a mezi sebou podpírají ředitele. Jde kolem paní a jak to vidí spráskne ruce a ptá se:

„No toto, osm hodin a on už je takhle opilý?“

Ale ne,“ vysvětlou chlapi, „ráno mu ukradli auto a tak ho jen učíme chodit!“

Pražák je na dovolené v jedné moravské vesničce, a tak si říká, že když už je tady, tak by si rád pořádně popil a pobavil se. Zeptá se tedy místního dědy:

„Promiňte, pane, kde se tady pálí a prodává slivovice a kde se pije víno?“

„Vidíš tamten kostelík, chlapče? Tak kromě něho, všade!“

Domácí zvířata soutěží, kdo z nich dokáže nahnat nejvíc hrůzy.

Prase říká: „Vyválím se v blátě, začnu chrochtat a běhat, drůbež se poleká a uteče.“

Býk se chlubí: „Zafuním, rozběhnu se po louce a rozeženu ovce.“

Kuře na to: „Lehnu si, dělám, že jsem mrtvé a půl republiky se zblázní strachy.“

pro Miniplátek vzpomínala a vtípky sestavila paní Marie Zeťová, obyvatelka Domova pro seniory

Rekordmani v přírodě

Největší hejno - největší počet sledů v jednom hejnu byl odhadnut na 3 miliardy

Nejdelší let - létající rybě jednou změřili let dlouhý 1109 metrů, který trval 90 sekund. Ryba se dostala až do výšky 11 metrů

Největší počet jiker - přeborníkem v kladení jiker je měsíčník svítivý, který klade 300 milionů jiker

Největší krab - největší krab japonský měl rozpětí klepet 3,7 metru

Nejdelší putování - úhoř říční překoná vzdálenost 7500 km z Baltského do Sargasového moře, kde se tře.

Nejhlubší kořeny - nejhlubší kořeny, které byly popsány, má planý fíkovník z jižní Afriky. Jeho kořeny dosáhly hloubky 120 metrů

Největší listy - největší listy na světě má palma Rafie rostoucí v Africe. Její listy jsou dlouhé až 20 metrů a měří tedy více než většina stromů

Nejpozději vykvétající rostlina - vzácná Puya Raimondii z And kvete až ve stáří 150 let. Po odkvetení celá rostlina odumírá

Nejvýživnější a nejchudší plody - nejvýživnějším plodem na světě je avokádo. Půlkilový plod vám dodá 3400 joulů. Nejméně výživným plodem na světě je okurka. Obsahuje pouze 330 joulů na půlkilový plod.

Nejstarší organismus na světě - jeden druh lišejníku v Antarktidě je údajně 10 000 let starý a není vyloučeno, že je i starší.

Největší vodní rostlina - Viktorie královská z povodí Amazonky - je největší vodní rostlinou na světě. Její listy mají až 2 m v průměru a jsou tak pevné, že unesou dítě. Plovoucí list Viktorie nadlehčují žebra na spodní straně

Nejstarší zvíře - ze savců se nejvyššího věku dožívá slon indický (70 - 80 let)

*Sepsala paní Marie Zeťová,
obyvatelka Domova pro seniory*

Opět je pro vás připravena soutěž! Autorem této soutěžní křížovky je pan Jan Foldyna, obyvatel Domova pro seniory Vsetín Ohrada. Cenu získává ten, kdo jako první správně vylouští křížovku a předá ji paní Hrachovcové nebo ji s datem a časem vhodí do její redakční schránky. Neváhejte a zapojte se!

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
a													
b													
c													
d													
e													
f													
g													
h													
ch													
i													
j													

a) postup, malá novina, **b)** chemická značka erbia, značka elektrospotřebičů, dobročinná společnost, chemická značka americia, **c)** chemická značka titanu, ptačí péro, klestí, chemická značka fosforu, chemická značka yttria, **d)** značka poloměru, chem. značka draslíku, dvě samohlásky jdoucí po sobě, slovensky ode, slovensky zeď, část obličeje, **e)** chem. značka kyslíku, koktavý člověk, strana účetní knihy, opak slova vzal, **f)** značka aut, slovensky jací, stříkati, **g)** ženské jméno, II. díl tajenky, tropické šílenství, **h)** hlína na kořenech rostlin, hovorově papoušek, soudní senát, **ch)** koryš, osobní zájmeno, značka litru, divadelní závěs, značka metru, **i)** klekání, obvazová potřeba, vojenský pakt, ukazovací zájmeno, **j)** jméno českého herce (Jiří), lenivý, jinak - na

1) podzemní dráha, písemné označení firmy, drobný domácí dobytek, **2)** mužské jméno, bia, druh pepře, **3)** značka teluru, kino, staročeské zájmeno, značka litru, kapusta, **4)** porobený, jaká je? **5)** starý typ letadla, stoka, **6)** kladná elektroda, hlas kukačky, **7)** opak slova zemřít, jméno herce Delona, **8)** číselné vyjádření nuly, I. díl tajenky, malý koník, **9)** jméno českého herce (Marek), druh lékaře, **10)** chem. značka jódu, chem. značka uhlíku, slovensky tři, kostkovaná látka, hlas trubky, **11)** německý zápor, ruský souhlas, styl reprodukováné hudby, značka metru, **12)** dozorce z vězňů, spojovací výraz, město v Maďarsku, **13)** spojka, opak nemysli, kamarád (slang.)

Výherci křížovky z I. čísla Miniplátku: 1. pan Lubomír Janák, 2. tým Rubikonu, Poschlá, 3. paní Marie Zeťová

Správná tajenka: NÁŠ ČASOPIS MINIPLÁTEK

Cenou pro první místo je láhev kvalitního vína. Cenu navrhla pí. Einšpiglová, členka redakční rady a značku Chardonnay - vybral p. Pokorný, taktéž člen redakční rady.

miniplátek

Vydává Diakonie ČCE - středisko Vsetín, Strmá 34/2, 755 01 Vsetín,
tel. 571 437 846, šéfredaktor: Marta Hrachovcová, obyvatelka Domova
pro seniory Vsetín Ohrada, počítačová sazba: Exodus Vsetín

Pokud byste chtěli a mohli finančně podpořit sociální práci v Domově pro seniory Vsetín Ohrada, můžete tak učinit na účet Diakonie číslo 191748635/0300, variabilní symbol 0211